

El color púrpura

Títol original: *The Color Purple* **Direcció:** Sam Blitz Bazawule **Guió:** Marcus Gardley, Marsha Norman **País:** EUA **Durada:** 140 min **Any:** 2023 **Gènere:** Musical, drama
Interpretació: Fantasia Barrino, Taraji P. Henson, Danielle Brooks **Música:** Stephen Bray, Siedah Garrett, Brenda Russell, Allee Willis **Fotografia:** Dan Laustsen
Distribuïdora: Warner Bros **Estrena a Espanya:** 09/02/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Ambientada a començaments del segle XX, la història segueix la Celie, una jove dona negra que creix en el difícil context del sud dels Estats Units. Ella i la seva germana Nettie han de patir el dur moment racial de l'any 1909, a més del constant abús per part del seu pare. Abús físic i també sexual, que deixa embarassada la Celie. Ella és forçada a haver de donar el nadó i casar-se amb el granger Albert "Mister" Johnson, abandonant així la seva estimada germana. Durant dècades ambdues germanes tenen prohibit el contacte per les dures imposicions del marit de la Celie, que la té tancada a casa i impeding rebre correspondència. La Celie intentarà reconnectar amb la Nettie amb el pas del temps i amb el canvi de paradigma a la societat americana. (Sensacine)

CRÍTICA

Aquesta nova adaptació de la novel·la d'Alice Walker que va portar Steven Spielberg al cinema als anys 80 es basa en la versió musical de Broadway del 2005.

A mitjans de la dècada dels 80, quan la cultura no es qüestionava els qui podien filmar quines històries, un jove jueu crescut a Arizona i Califòrnia anomenat Steven Spielberg –fins llavors només considerat un exitós realitzador de *blockbusters*– feia el primer dels seus diversos girs cap al «cinema seriós» amb l'adaptació de la novel·la del 1982 d'Alice Walker, **EL COLOR PÚRPURA**, que explicava una història de tragèdies i maltractaments al sud profund i en una comunitat afroamericana. Si bé no va tenir grans crítiques, la pel·lícula va ser un èxit de públic i li va significar al director d'E.T. començar a ser tingut en compte, per l'aleshores encara més tradicionalista que avui Acadèmia de Hollywood, com un autor. Per als seus protagonistes, Whoopi Goldberg i Oprah Winfrey, va ser un salt a la fama del qual no van baixar mai.

Com passa amb aquests fenòmens, la història va ser adaptada com a musical de Broadway a principis dels 2000. I el que arriba ara al cinema és l'adaptació d'aquest musical, fent la volta completa i aquesta vegada sí amb un realitzador «apropiat» per a la història que s'explica: el realitzador de Ghana Blitz Bazawule, que té un passat com a estrella de hip-hop (conegut com Blitz The Ambassador) i que aconsegueix aquest preuat treball, un imagina, després de dirigir *BLACK IS KING*, un d'aquells «àlbums visuals» que Beyoncé sol fer per acompanyar la sortida dels seus discos. Bazawule porta amb ell una altra escola narrativa, una altra manera de filmar, una altra to per explicar la mateixa història i, sobretot, la necessitat d'incloure números musicals a una història que és dura, cruel i força dolorosa.

Costa un temps, almenys als que no estem acostumats al to ampul·lós i sobreactuat que treballen aquest tipus de pel·lícules (no per ser musicals, sinó per la manera com està estructurada la posada en escena, com si la càmera representés, per moments, la mirada d'un espectador a la platea d'un teatre), acostumar-se a la proposta estètica d'aquesta versió d'**EL COLOR PURPURA**. Bellament fotografiada i amb constants i acrobàtics moviments de càmera que tracten de captar el ritme constant dels personatges a cada escena, la pel·lícula mai no deixa de fer la sensació de ser una obra filmada, per més exteriors i paisatges bonics que tingui. Això se sent als cossos, les veus, les coreografies i fins i tot la manera com les cançons no se li canten a altres personatges –o entre si– sinó perquè les escolti un a la platea.

Si a Bazawule no li arriba a anar bé amb la seva carrera cinematogràfica, no dubtaria a donar-li l'organització dels números musicals de cerimònies tipus Grammy o dels Oscars. Hi ha moments a la pel·lícula en què un té la sensació que es deixen dos o tres segons de silenci després d'un número musical perquè la gent aplaudeixi. La coreògrafa, Fatima Robinson, ha fet un excel·lent treball i, a més, la gran majoria de l'elenc està compost per actrius conegudes en principi pel seu treball com a cantants [...].

Diego Lerer – micròpsiacine.com